

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 listopada 2015 r.,
sprawy **Z. S.**,
oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKa 408/14,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku,
z dnia 2 września 2014 r., sygn. akt XIV K 219/13,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć oskarżyciela posiłkowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 2 września 2014 r., sygn. akt XIV K 219/13, Z. S. został uniewinniony od popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKa 408/14, po rozpoznaniu apelacji wniesionej między innymi przez pełnomocnika

oskarżyciela posiłkowego W.C., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. C. zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. oraz art. 13 § 2 k.k., rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 457 § 3 k.p.k. oraz obrazę art. 7 k.p.k. W konkluzji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu pierwszego skargi kasacyjnej nie sposób nie podzielić stanowiska prokuratora, wyrażonego w pisemnej odpowiedzi na kasację, że cała argumentacja mająca uzasadnić ten zarzut kasacyjny pozostaje wyłącznie w płaszczyźnie kwestionowania ustaleń faktycznych, które legły u podstaw wyroku Sądu Okręgowego, a które następnie zostały zaakceptowane przez Sąd Apelacyjny. Przepis art. 523 § 1 k.p.k. stanowi natomiast, że kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, co z kolei oznacza, iż niedopuszczalne jest kwestionowanie w trybie kasacji zasadności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podnosząc w kasacji zarzut obrazy prawa materialnego podjął jednak próbę zakwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, które nie potwierdziły sprawstwa Z.S. w zakresie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. W szczególności, dokonując kontroli orzeczenia Sądu I instancji, Sąd odwoławczy w pisemnych motywach wyroku zamieścił obszerny i przekonujący wywód, którego efektem był brak podstaw do przypisania oskarżonemu zamiaru bezpośredniego kierunkowego w zakresie stawianych mu zarzutów. To zaś, że skarżący wciąż kontestuje tego rodzaju ustalenie nie może automatycznie implikować uwzględnienia jego argumentów.

Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., który – w ocenie skarżącego – miał przejawiać się wadliwym sposobem sporządzenia uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, to stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy wypowiedział się na temat wszystkich podniesionych w apelacji okoliczności i w sposób wszechstronny się do nich ustosunkował dokładnie wyjaśniając, z jakich powodów nie można uznać winy oskarżonego w zakresie żadnego z trzech zarzucanych mu czynów. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podnosi natomiast obecnie z jednej strony, że w uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Apelacyjny zaniechał określenia, czym kierował się uznając za niezasadne zarzuty i wnioski apelacji, by następnie stwierdzić w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, że „w wyroku Sądu odwoławczego pojawiły się kontrargumenty na zarzuty apelacyjne”. Tym samym dalsze wywody w przedmiocie bezzasadności tego zarzutu kasacyjnego uznać należy za bezprzedmiotowe.

Również podniesienie w kasacji przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie mogło osiągnąć oczekiwanego skutku, skoro Sąd Odwoławczy nie oceniał zebranych w sprawie dowodów i nie czynił własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego, a jedynie kontrolował prawidłowość procedowania Sądu I instancji.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając oskarżyciela posiłkowego obowiązkiem ich poniesienia.